Катедра за српску књижевност са
јужнословенским књижевностима
Филолошки факултет
Београд, Студентски трг 3

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЛОШКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На основу одлуке Изборног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду 627/1 од 6. 03. 2019. године, а у складу са чланом 65 Закона о високом образовању Републике Србије и чланом 116 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду, изабрани смо у Комисију за припрему извештаја о кандидатима који су се јавили на конкурс за избор ванредног професора за ужу научну област Српска књижевност, предмет Увод у српску књижевност, објављен у листу „Послови“ 20. 03. 2019. године. Част нам је да Већу поднесемо следећи

И З В Е Ш Т А Ј

На конкурс за радно место ванредног професора за ужу научну област Српска књижевност, предмет Увод у српску књижевност, пријавио се један кандидат, др Милан Алексић, досадашњи доцент на овом предмету на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима. На основу поднете пријаве, Комисија о кандидату износи следеће податке:

1. Биографија

Др Милан Алексић је рођен 12. маја 1979. године у Београду. Основну школу и гимназију завршио је у Обреновцу. На Филолошком факултету Универзитета у Београду дипломирао је на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу (просечна оцена 8,96). Постдипломске студије (смер Наука о књижевности) завршио је на Филолошком факултету Универзитета у Београду (просечна оцена 9, 75), одбранивши 8. 05. 2007. године магистарски рад „Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића”. Од 2005. године је био ангажован као сарадник у настави на предметима Увод у српску књижевност и Књижевност за децу, а марта 2008. године је изабран за асистента на предмету Увод у српску књижевност. Докторску дисертацију „Богдан Поповић и српска књижевност” одбранио је 26. 12. 2013. године на Филолошком факултету, а 2014. године је изабран за доцента на предмету Увод у српску књижевност. Др Милан

Алексић је сарадник на научно-истраживачком пројекту „Проучаваоци књижевности у српској култури друге половине двадесетог века”, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије. Члан је Управе Друштва за српски језик и књижевност и главни уредник часописа „Свет речи” који ово Друштво објављује.

Др Милан Алексић је, као предавач, учествовао на више семинара за усавршавање професора српског језика и књижевности у организацији Друштва за српски језик и књижевност, као и семинара у организацији издавачке куће „Клет”. У оквиру пројекта „Сабрана дела Бранка Миљковића”, који реализује Нишки културни центар, приредио је, 2015. године, прву књигу у којој су песме које је Бранко Миљковић, за живота, објавио у књигама.

Др Милан Алексић је један од сарадника у оквиру пројекта Критичко издање дела Иве Андрића који је 2016. године покренут у Задужбини Иве Андрића. За прво коло у оквиру овог пројекта приредио је књигу приповедака коју је Андрић објавио 1924. године у издању Српске књижевне задруге, а за друго коло приредио је књигу „Приповетке 1914–1941”. Ове две књиге је Задужбина Иве Андрића објавила 2017. и 2018. године. За треће коло у оквиру овог пројекта приређује књигу лирске прозе „Немири“.

Др Милан Алексић је учествовао на више научних скупова, конференција и саветовања.

2. Библиографија радова објављених након избора у звање доцента

Монографије

М42

1. Милан Алексић, *Богдан Поповић и српска књижевност*, Друштво за српски језик и књижевност Србије, Београд, 2014, ISBN 978-86-84885-68-7
2. Милан Алексић, *Књижевнокритичка мисао Љубомира Недића*, Албатрос плус, Београд, 2018, ISBN 978-86-6081-289-8

Приређена издања

1. Бранко Миљковић, *Песме I*, Сабрана дела Бранка Миљковића, књига прва, приредио Милан Алексић, Нишки културни центар, Ниш, 2015, ISBN 978-86-6101-116-0

Критичка издања

M69

1. Иво Андрић, *Приповетке*, Српска књижевна задруга, Београд, 1924, Критичко издање дела Иве Андрића, приредио Милан Алексић, Задужбина Иве Андрића, Београд, 2017, ISBN 978-86-81131-11-4
2. Иво Андрић, *Приповетке 1914–1941*, Критичко издање дела Иве Андрића, приредио Милан Алексић, Задужбина Иве Андрића, Београд, 2018, ISBN 978-86-81131-17-6

Огледи

M24

1. Милан Алексић, *Целовитост текста Андрићевих* Немира, „Прилози за књижевност, језик, историју и фолклор, књ. 84, 2018, стр. 157–169.
2. Милан Алексић, *Традиција и идеологија (Полемика Зорана Мишића и Марка Ристића или* Шта је то косовско опредељење*)*, Зборник Матице српске за књижевност и језик, књ. 66, св. 3, 2018, (у штампи).

M51

1. *Радови Богдана Поповића настали за време Великог рата*, у: *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ, Београд, 2015, 44/2, стр. 447–456.
2. *Песништво Ивана В. Лалића и књижевна традиција*, у: *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ, Београд, 2016, 45/2, стр. 213–222.
3. *Огледи Љубомира Недића*, у: *Научни састанак слависта у Вукове дане*, МСЦ, Београд, 2017, 46/2, стр. 71–80.
4. *Богдан Поповић и Велика Србија,* Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима, X, 2015, стр. 129–144, (на основу Одлуке Универзитета у Београду 06 – 2962/3- 13 ЉМД).

M33

1. *Деретићев поглед на настанак модерне српске књижевне критике*, у: *Становиште савремености и историјска прошлост – Књижевни историчар Јован Деретић*, зборник радова, Филолошки факултет, Београд, Филозофски факултет, Ниш, 2014, стр. 235−247.

2. *Драгиша Живковић као историчар српске књижевне критике*, у: *Књижевни теоретичар, историчар и компаратиста Драгиша Живковић*, зборник радова, Филолошки факултет, Београд, 2015, стр. 89–108.
3. *Типови симболике у песништву Ивана В. Лалића*, у: *Симболизам у свом и нашем времену*, зборник радова, Филолошки факултет, Друштво за културну сарадњу Србија–Француска, Београд, 2016, стр. 367–378.
4. *Песништво Алексе Шантића и књижевна критика*, у: *Песничке теме и поетички модели Алексе Шантића,* зборник радова, Београд: Институт за књижевност и уметност, Требиње: Дучићеве вечери поезије, 2017, стр. 463–482.
5. *Књижевнотеоријски ставови Стојана Новаковића*, у: *Стојан Новаковић*, зборник радова, САНУ, Београд, 2018, стр. 479–492.

М63

1. *Критичка метода Богдана Поповића*, у: *Савремено изучавање српског језика и књижевности и словенских језика као матерњих, инословенских и страних*, зборник радова, Савез славистичких друштава Србије, Београд, 2014, стр. 111−122.
2. *Композиција збирке* Мале приче *Радована Белог Марковића*, у: *Интерпретације у Ћелијама: проза Радована Белог Марковића*, зборник радова, Градска библиотека Лајковац, Лајковац, 2014, стр. 41−54.
3. *Анализа збирке* Једног јутра у гају *Григора Витеза*, у: *Поезија као завичај – Поетика Григора Витеза*, зборник радова, Учитељски факултет, Београд, 2015, стр. 197–204.
4. *Разлике између књижевнотеоријских ставова Богдана Поповића и Јована Скерлића*, у: *Јован Скерлић данас*, зборник радова, САНУ, Београд, 2015, стр. 167–175.
5. *Путописи с Крфа Милоша Црњанског као критика државе*, у: *Рат и књижевност Српски језик, књижевност, уметност*, зборник радова, књ. II, Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 2015, стр. 321–330.
6. *Андрићева прва збирка приповедака – одабир и композиција*, у: *Дело Иве Андрића*, зборник радова, САНУ, Београд, 2018, стр. 367–381.

М44

1. *Књижевна мисао Богдана Поповића и српски културни образац*, у: *Српски културни образац у светлу српске књижевне критике*, зборник радова, Институт за књижевност и уметност, Београд, 2015, стр. 184–202.
2. *Књижевни критичар Радивоје Микић*, у: *Поетика и интерпретација – Зборник у част Радивоја Микића*, зборник радова, Филолошки факултет, Београд, 2015, стр. 11–44.

Чланци

1. *Богдан Поповић као проучавалац српске књижевности*, Књижевни магазин, XIV, 154−157, 2014, стр. 32−34.

3. Мишљење о стручном и научном раду

Уз пријаву на конкурс др Милан Алексић је приложио библиографију у којој су његови радови (укупно 57 јединица) подељени у три целине (монографије, приређена издања и огледи и чланци). Након избора у звање доцента, др Милан Алексић је објавио 25 библиографских јединица (две монографије, три приређена издања и 22 рада који се могу разврстати у огледе, студије и чланке) у часописима, зборницима и научним публикацијама.

У првој целини библиографије др Милана Алексића се налазе монографије посвећене тумачењу књижевнокритичких и књижевнотеоријских радова Богдана Поповића и Љубомира Недића. Те монографије су настале на основу магистарског рада и докторске дисертације и резултат су настојања да се, из јединствене перспективе, протумаче опуси два српска књижевна критичара који су у тумачењу књижевних појава полазили од сопственог и оригиналног система књижевнотеоријских ставова, по чему су јединствена појава у историји српске науке о књижевности, отуда и чињеница да је др Милан Алексић изабрао баш ове проучаваоце српске књижевности за тему свог магистарског рада и докторске дисертације сведочи о његовој жељи да се бави важним питањима везаним за српску науку о књижевности. Исто тако, околност да је др Милан Алексић у тумачењу опуса и Љубомира Недића и Богдана Поповића (а Поповићев књижевнонаучни опус је и врло сложен и заснован на ерудитској подлози која и данас делује импресивно и пред тумача поставља много захтева) постигао тако високе интерпретативне резултате да су његове монографије о Недићу и Поповићу најбољи доказ да се наше књижевнонаучно наслеђе проучава на један потпуно нов начин, из хоризонта оне књижевнонаучне свести коју су они, у својим радовима, наговестили. И Богдан Поповић и Љубомир Недић су се, то др Милан Алексић уверљиво показује, упркос оргиналном приступу тумачењу књижевних чињеница и упркос околности да су заступали књижевнотеоријске ставове који су много касније постали основа једног сасвим новог приступа тумачењу књижевности (тзв. унутрашњи приступ проучавању књижевности), суочили са неразумевањем и отпором, и то не само својих савременика већ и каснијих генерација тумача српске књижевности.

Имајући у виду и оно што су о Богдану Поповићу писали и говорили и писци и тумачи књижевности (а у оштрини критичких ставова према овом великом тумачу српске књижевности предњачили су представници српске авангарде) и оно што су о Љубомиру Недићу писали, примера ради, Милан Кашанин и Зоран Гавриловић, др Милан Алексић је настојао да укаже не само на природу погрешног разумевања и тумачења места и улоге ових

великих критичара већ се трудио и да покаже колико су наши проучаваоци књижевности били изложени различитим предрасудама (и Поповић и Недић су оглашавани за конзервативце и у политичком и у књижевнонаучном смислу, приписивана им је жеља да усмеравају развој српске књижевности по својој вољи), а чак и кад предрасуда и лоше воље није било (Драган М. Јеремић, Фрањо Грчевић, Предраг Палавестра) оцена значаја Богдана Поповића није била заснована на добром разумевању Поповићевих књижевнотеоријских ставова. Указујући, између осталог, баш на рецепцију Недићевих и Поповићевих књижевнотеоријских ставова, др Милан Алексић је настојао да покаже шта све повезује ову двојицу истакнутих проучавалаца српске књижевности (интересовање за питања укуса, ослањање на радове енглеских естетичара и теоретичара књижевности, мада је, у исто време, Богдан Поповић био велики поклоник француске културе, настојање да се критичарски рад постави на оригиналну књижевнотеоријску подлогу и да се приступ делима не мења од случаја до случаја сл.). Ако је Љубомир Недић свој најважнији књижевнотеоријски оглед, „Покушај о литерарном укусу", добрим делом интонирао полемички, настојећи да докаже да се о питањима укуса може и мора расправљати, ни Богдан Поповић, по тачним запажањима др Милана Алексића, није био лишен потребе да се у излагању својих основних књижевнотеоријских ставова и сам не служи полемичким тоном, било да је у питању његова потреба да се осветли однос који представници тзв. егзактних наука имају према науци о књижевности али и самој књижевности, било да је реч о заснивању једне нове методе анализе књижевних дела. У настојању да осветли основне одлике Недићевог књижевнотеоријског система, оне одлике по којима су Недићеви ставови обликовали нов приступ проучавању књижевности, др Милан Алексић је посебну пажњу посветио Недићевом ставу да критичар треба да гледа само дело, само њега да анализира и оцењује, пошто једино тако може да открије специфичност онога што Недић назива „сложај речи", онога што би се данас означавало као сасвим специфичан начин употребе језика. Основни циљ тог начина употребе језика је, код Недића, израз тежње да се оствари „јача потенција говора", а код Богдана Поповића долажење до оних ефеката које је он, називајући их „ситне појединости", поставио у основу свог метода анализе књижевних дела „ред-по-ред", односно „делић-по-делић". Др Милан Алексић је у својој монографији „Богдан Поповић и српска књижевност" желео да посебно осветли разлоге због којих је Поповић за своју методу анализе књижевних дела рекао да је „аналитичка", да јој је основни циљ издвајање оних елемената књижевног текста из којих израстају његове естетске особине, желећи да покаже колико се и Поповић, али и Недић пре њега, удаљавају од позитивистичке традиције у науци о књижевности и колико желе да се баве оним што је уметничко у књижевности. А то је и најнепосреднији доказ да су они сасвим напустили позитивистички хоризонт мишљења о књижевности. Аналитички осветљавајући Недићеве и Поповићеве књижевнотеоријске ставове, др Милан Алексић је показао и сасвим поуздано књижевнотеоријско знање и способност да се оно примењује у осветљавању најложенијих књижевнотеоријских питања, пошто без тог знања он не би, примера ради, могао да и практично покаже да је Поповићева метода анализе књижевних дела оригинална а не

преузета од Александра Бена, како се доскора мислило. А настојећи да покаже колико и како су се у практичном књижевнокритичком деловању и Недић и Поповић придржавали својих књижевнотеоријских ставова, др Милан Алексић је знатну пажњу посветио и анализи оних њихових радова у којима се непосредно види какви су они били у практичном критичарском деловању. Указујући на то да је Љубомир Недић, стицајем животних прилика, једва десетак година могао на прави начин да учествује у књижевном животу, др Милан Алексић је најпре указао на то да се у Недићевим књижевнокритичким текстовима може запазити „везивање за извесне опште књижевнотеоријске ставове који су били проверавани анализом", да би, потом, указао и на то да је Недић као критичар често био „једностран" и „пристрасан" и да је то умањивало његове критичарске домете. И не само што је умањивало критичарске домете већ је отварало и простор за једну врсту посебне строгости у оцени Недићевог критичарског рада, строгости која је најуочљивија у исувише критички интонираном осврту Милана Кашанина. Сматрајући да је задатак критике изузетно важан, посебно у малим културама као што је српска, а у тим културама се врло брзо ствара фамилијарна атмосфера, Љубомир Недић је од критике тражио обрачун са ауторитетима. И из тог става је проистекла његова потреба да врло оштрој, слободно се може рећи, негаторској критици, у два маха, подвргне поезију Јована Јовановића Змаја, отварајући тако простор за једну дуготрајну расправу коју је својим огледом „Шта је велики песник?" окончао Богдан Поповић. Детаљно осветљавајући Недићеве критичке текстове о поезији Јована Јовановића Змаја, др Милан Алексић настоји да покаже оно што је самом критичару најзначајније. Наиме, Недић ни песнику таквог угледа и таквог положаја у српској култури не допушта да служи изванкњижевним циљевима, да буде неко ко ће читаоцу упућивати експлицитне поруке и поуке и ко ће, на тај начин, злоупотребљавати вештину којом, несумњиво, располаже.

Указујући и на то како и сам Богдан Поповић, попут Недића, уме да буде неоправдано оштар према оним поетичким оријентацијама које му нису биле блиске (Лаза Костић), др Милан Алексић је знатно већу пажњу посветио чињеници да је Поповић толико држао до своје методе анализе књижевних дела да ју је, сасвим очигледно желећи да увећа њену привлачност код других тумача српске књижевности, неколико пута практично демонстрирао тумачећи две верзије једне Дучићеве песме у прози и изводећи притом привидно парадоксални закључак да друга верзија није боља од прве, и пишући оглед „Алегорично сатирична прича" о приповеткама Радоја Домановића (то је и данас један од најбољих радова не само о приповеткама Радоја Домановића већ и теоријски заснована слика о једном типу књижевног стваралаштва у коме миметички и немиметички елементи ступају у врло необичан однос). Метода метода „реда-по-ред" омогућила је Богдану Поповићу и да се ауторитативно укључи у расправу о вредности поезије Јована Јовановића Змаја и да појам „велики песник" сасвим прецизно дефинише и аналитички утемељи. У свим овим случајевима Богдан Поповић се, како запажа др Милан Алексић, чврсто држао својих теоријских претпоставки, настојећи да читаоцу омогући да јасно види путању којом се тумач креће од полазних претпоставки до закључака. А кад се има у виду

и чињеница да је, састављајући своју „Антологију новије српске лирике”, Поповић желео да јасно формулише начела од којих у избору песама и песника неће одступати, стиче се, по мишљењу др Милана Алексића, још потпунија слика и о Поповићу као критичару и о њему као проучаваоцу српске књижевности који врло јасно уме да издвоји и аналитички опише еволутивне етапе и да представи најзначајније српске песнике у тим етапама.

Др Милан Алексић је у монографијама посвећеним Љубомиру Недићу и Богдану Поповићу посветио пажњу и њиховим настојањима да покрећући и уређујући књижевне часописе („Српски преглед”, „Српски књижевни гласник”) свом укупном деловању у српској култури додаду и једну веома важну димензију, везану за настојање да кроз књижевну периодику демонстрирају и свој књижевни укус и свој поглед на актуелну књижевну продукцију. И Недић и Поповић су у посао покретања књижевних часописа кренули и вођени свешћу о одговорности критичара за стање у националној књижевности али и због жеље да буду нека врста књижевног просветитеља, онога ко ће писце и читаоце упознавати и са савременим стваралаштвом код нас али и са стваралаштвом писаца из других средина. И мада је „Српски преглед“ Љубомира Недића излазио кратко, он је, као што то показује др Милан Алексић, Богдану Поповићу послужио као модел за профилисање „Српског књижевног гласника“, нашег најзначајнијег и најутицајнијег књижевног часописа. Тако су и Недић и Богдан Поповић показали шта све спада у послове које критичар треба да обави у интересу националне културе, идући понекад и мимо улоге коју му је књижевна јавност намењивала (примера ради, Богдан Поповић је представницима нових књижевних тенденција, Милану Ћурчину и Милошу Црњанском, омогућио да баш на страницама „Српског књижевног гласника” објаве своје авангардне манифесте, да објаве рађање поетика које, барем у очима књижевне јавности, нису могле бити блиске Богдану Поповићу, барем из перспективе укуса који је он сам демонстрирао у својој „Антологији новије српске лирике”). Указујући на овакве примере, др Милан Алексић је показао шта одликује великог критичара, критичара који интерес културе ставља испред сопственог књижевног укуса и њему примереног односа према актуелној књижевној ситуацији.

Кад су у питању огледи, чланци и студије које је др Милан Алексић објавио након избора у звање доцента (укупно 20 библиографских јединица), може се рећи да они, с једне стране, представљају или продубљенији осврт на неке важне теме везане за књижевнокритичке и књижевнонаучне опусе Љубомира Недића (др Милан Алексић је подробно анализирао његове критичке огледе) и Богдана Поповића (неколико прилога који иду и ка сфери историје књижевности и ка сфери историје културе) или су, на другој страни, покушај целовитијег сагледавања опуса тако значајних проучавалаца српске књижевности као што су Стојан Новаковић, Јован Скерлић, Драгиша Живковић, Зоран Мишић и Јован Деретић. Пишући о овим проучаваоцима српске књижевности, др Милан Алексић превасходно жели да укаже на њихов значај за српску науку о књижевности и он то чини и тако што указује на њихову улогу у конституисању наше науке о књижевности, на њихову улогу у данању почетних импулса интересовању за књижевнотеоријска питања (Стојан Новаковић), на

начине удаљавања од позитивистичког модела историјског проучавања српске књижевности (Драгиша Живковић као историчар српске књижевне критике и Јован Деретић и његов однос према оним критичарима који имају важну улогу у заснивању модерне критике), али и тако што показује како један критичар који у годинама након Другог светског рата (тачније у првој половини педесетих година 20. века) има важну улогу и у подржавању модернистичких поетика и у одбрани елиотовског схватања традиције без којег није ни могуће заснивање, примера ради, поетике Васка Попе, па, једним делом, ни поетике Миодрага Павловића а камоли поетике Бранка Миљковића и Ивана В. Лалића, песника којима се др Милан Алексић посвећено бави, сасвим оправдано сматрајући да поезија са симболистичким коренима за сваког тумача представља велики изазов, будући да сложеношћу свог израза, широко заснованим контекстом и симболичним кодирањем текстовног садржаја укида сваку тумачеву лагодност пред књижевним делом.

Крећући се у својим интерпретативним подухватима у једном широком дијахроном луку од Стојана Новаковића до савремених књижевних критичара, др Милан Алексић је, у ствари, оцртао обрисе једне могуће историје српске науке о књижевности, једне мапе развоја књижевноктиричке и књижевнонаучне мисли код Срба. А постављајући у средиште те историје Љубомира Недића и Богдана Поповића и врло детаљно осветљавајући њихово место у историји српске науке о књижевности, с посебним освртом на чињеницу да је изостало кретање у смеру који су они пророчки наговестили и да је, парадоксално, баш утицајем Поповићевог брата Павла, уследило кретање уназад, ка позитивистичкој традицији, што, по мишљењу др Милана Алексића, открива и разлоге зашто је наша наука о књижевности тек крајем шездесетих година прошлог века кренула путем који су јој Недић и Поповић понудили. И колико добро разуме елементе модерног књижевнонаучног приступа у теоријским ставовима Љубомира Недића и Богдана Поповића толико др Милан Алексић баш такав приступ књижевном делу примењује и онда кад тумачи склоп и поетичке одлике прве књиге Андрићевих приповедака и онда кад тумачи књигу „Мале приче” савременог приповедача и романсијера Радована Белог Марковића. А да је уистину пажљив тумач књижевности др Милан Алексић показује и онда када се нађе на послу тумачења поетичких одлика збирке песама „Једног јутра у гају” Григора Витеза, једног од наших најбољих песника за децу. Могло би се рећи да су на значај поезије за децу др Милану Алексићу, свако на свој начин, указали и Љубомир Недић и Богдан Поповић, пошто њихово учешће у расправи о поезији Јована Јовановића Змаја није могло да заобиђе ову тему.

Све оно што један проучавалац књижевности зна, практичну проверу добија тек кад се он укључи у послове приређивања тако захтевних издања као што су критичка издања дела великих писаца. Приредивши за издање Сабраних дела Бранка Миљковића књигу „Песме I”, др Милан Алексић се, у ствари, припремао за много захтевнији подухват, за укључивање у рад на Критичком издању дела Иве Андрића, на пројекту који од 2016. године реализује Задужбина Иве Андрића. У оквиру овог пројекта др Милан Алексић је приредио

две књиге (прву књигу Андрићевих приповедака објављену 1924. године у издању Српске књижевне задруге и књигу „Приповетке 1914–1941”, књигу у којој су све Андрићеве приповетке настале у том периоду а неуврштене у његове књиге). Код нас су ретка критичка издања, а Иво Андрић критичко издање својих дела добија тек сада, отуда и није чудно што се о њима мало и говори и пише. Слободно се може рећи да рад на критичком издању представља најсложенији подухват у области филологије, пошто подразумева и рад на грађи (а основни циљ тог рада је да се реконтруише сам стваралачки поступак и фазе кроз које је прошао) и рад на интепретацији самог текста и потребу да се читаоцу пруже сва потребна обавештења и о одликама дела и о историјату његовог објављивања, једнако као што се израдом речника читаоцу помаже да, у потпуности, разуме текст сваког дела. А кад се има у виду чињеница да су неке Андрићеве приповетке, примера ради, приповетка „Мустафа Маџар”, објављиване и много пута и у издањима различитог карактера и различитог степена скрупулозности у поштовању ауторове воље, стиче се, макар делимично, слика задатка пред којим се налази приређивач критичког издања који сва та издања мора детаљно да прегледа и упореди, да попише све разлике у њима, да то упореди и са сачуваним аутографом, да све уочено пропрати коментарима. Све те задатке је, приређујући две обимне књиге, др Милан Алексић успешно извршио и тиме се уврстио у малени списак српских проучавалаца књижевности који су стекли реално искуство у раду на критичким издањима.

4. Оцена о наставном ангажовању и педагошком раду

Од избора у звање доцента, др Милан Алексић је ангажован као наставник на предметима Увод у српску књижевност и Књижевност за децу за студенте основних академских студија на групама Српска књижевност и језик и Српска књижевност и језик са компаратистиком. Све обавезе (предавања, вежбе, испити, семинарски радови, консултације) обавља врло савесно и одговорно, реализујући у потпуности план и програм студија. Исто тако, др Милан Алексић је и сарадник а потом и секретар на научно-истраживачком пројекту „Проучаваоци српске књижевности у српској култури друге половине XX века”. Редовно учествује на скуповима које организује Међународни славистички центар, а посебно је активан у оквиру Друштва за српски језик и књижевност, на програмима реализације семинара и ученичких такмичења. Главни и одговорни је уредник часописа „Свет речи”, који објављује Друштво за српски језик и књижевност. Учествује у реализацији свих активности од значаја за рад на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима.

5. Закључак

Имајући у виду и научну вредност радова које је др Милан Алексић објавио од избора у звање доцента и чињеницу да је он успешно обављао све облике наставних активности на предметима Увод у српску књижевност и Књижевност за

децу, Комисија са задовољством предлаже Изборном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да др Милана Алексића изабере за ванредног професора за предмет Увод у српску књижевност. Дајући овај предлог, имамо у виду чињеницу да је др Милан Алексић испунио све услове потребне за избор у ово звање.

Београд, 8. V 2019. г.

Чланови комисије:

Др Радивоје Микић, редовни професор

Др Снежана Самарџија, редовни професор

Др Миливој Ненин, редовни професор